

De Historie van Jan van der Wylen

Geschreven door Kees van der Stroom

Het Begin van de Mijn

In het hart van een afgelegen vallei, omgeven door bergen die zich als wachters opstapelden aan de horizon, lag een oude mijn die de naam "Koperen Berg" droeg. De eigenaar van deze mijn was een man genaamd Jan van der Wylen. Hij zou de grondlegger worden voor 1 van de belangrijkste families in de geschiedenis van Oberingen. Hij was een man van middelbare leeftijd, met een breed postuur en ogen die de zwaarte van verantwoordelijkheid en de kilte van de jaren weerspiegelden.

Jan had de mijn gevonden, samen met zijn vader. Hij had er met hard werken en veel toewijding een baken van hoop van gemaakt voor het hele regio. Aan de voet van de heuvels had hij een fort gesticht, zodat hij, zijn familie en zijn arbeiders een veilige plaats hadden om te leven. De mijn had de familie Van der Wylen rijkdom gebracht, maar ook leed. Want het werken in de mijn was zwaar en gevaarlijk. De mensen die voor hem werkten, kenden hem als een harde maar rechtvaardige man. Hij zorgde voor zijn mensen, maar hij vroeg veel van hen, net zoals de mijn veel van hem vroeg.

Het Leven van de Mijnwerker

De mijnwerkers werkten elke dag diep onder de grond, waar het zonlicht nooit doordrong en de lucht dik was van stof en roet. De arbeid was slopend en de gevaren waren talrijk: instortingen, gasexplosies en longziekten waren aan de orde van de dag. Maar voor de mannen die er werkten, was er weinig keuze. De mijn was hun levensonderhoud en Jan was hun broodheer.

Jan liep vaak zelf door de gangen van de mijn. Hij inspecteerde het werk, sprak met de mannen en controleerde de kwaliteit van het erts. Zijn aanwezigheid werd op prijs gesteld. Het was geruststellend voor de mannen om te weten dat hun baas zelf ook niet bang was om de diepte in te gaan. Maar diep van binnen wist Jan dat hij niet kon blijven vertrouwen op de oude methoden. De wereld veranderde, en met de komst van nieuwe technologieën en concurrentie werd het moeilijker om de mijn winstgevend te houden.

De Vrouw Achter de Man

Thuis wachtte zijn vrouw, Margreet. Ze was een mooie vrouw, met donker haar en zachte ogen, een vrouw van klasse en elegantie. Een sierlijke bril accentueerde haar blauwe ogen. Margreet was de dochter van een koopman uit Turingen en hun huwelijk was deels gearrangeerd om de sociale status van beide families te versterken. Maar ondanks het zakelijke aspect van hun verbintenis hadden Jan en Margreet een diepe band ontwikkeld.

Margreet was de stille kracht achter Jan. Ze beheerde het huishouden met zorg en hield toezicht op de financiën, terwijl Jan zich concentreerde op de mijn. Ze was intelligent en had een scherp inzicht in zaken. Wanneer Jan twijfelde over een beslissing, was het vaak Margreet die hem de doorslaggevende raad gaf. Ze begreep de druk waaronder haar man stond en ze probeerde hem te ontlasten waar ze kon.

Maar de eenzaamheid van het leven in de vallei woog zwaar op haar. De avonden waren lang, vooral als Jan laat thuiskwam uit de mijn. Margreet miste het gezelschap van vriendinnen, het bruisende leven van de stad. Ze voelde zich gevangen in de pracht en praal van het landhuis, dat ondanks zijn luxe een gevangenis leek te zijn, omringd door de duisternis van de bergen.

De Crisis

De jaren verstreken en de mijn begon minder op te brengen. De kwaliteit van het erts nam af en de kosten om het te delven namen toe. Jan zag met lede ogen aan hoe het steeds moeilijker werd voor hem en de mensen uit de vallei om de eindjes aan elkaar te knopen. Hij probeerde nieuwe technieken en investeerde in modernere gereedschap, maar de opbrengsten bleven dalen. De werkers waren moe en wanhopig en er klonk gemor in de rangen.

Margreet zag de zorgen in de ogen van haar man en voelde de spanningen in het huis. Ze wist dat de toekomst van de mijn en het leven in de vallei aan een zijden draadje hingen. Ze begon na te denken over oplossingen, manieren om de mijn te redden. Ze besprak haar ideeën met Jan, maar hij was te trots om haar raad volledig ter harte te nemen. Hij was opgegroeid met de mijn en geloofde dat hij, als man, degene moest zijn die haar redde.

Op een dag, tijdens een inspectie diep in de mijn, vond er een instorting plaats. Jan bevond zich samen met een aantal mijnwerkers in de verste schachten toen het gebeurde. Het geluid van krakend hout en scheurend gesteente vulde de gangen. Jan wist onmiddellijk wat er gebeurde. Hij schreeuwde naar de mannen om weg te rennen, maar het was te laat. De aarde viel over hen heen en Jan werd bedolven onder het puin.

De Donkere Dagen

Het nieuws van de instorting bereikte Margreet als een donderslag bij heldere hemel. Ze haastte zich naar de mijn, waar de overlevenden en reddingswerkers bezig waren om de ingang vrij te maken. Uren leken dagen en de wanhoop sloeg toe. Na een lange en angstige wachttijd, werd Jan gevonden. Hij leefde, maar was zwaargewond. Zijn been was verbrijzeld en hij zou nooit meer kunnen lopen zoals voorheen.

De volgende weken bracht Margreet door aan het bed van haar man, terwijl hij vocht tegen de pijn en het besef dat hij niet langer de sterke, onverschrokken man was die hij altijd was geweest. Voor het eerst voelde Jan zich echt hulpeloos. De mijn, zijn trots en erfgoed, stond op instorten, en hij wist niet hoe hij haar moest redden.

De Wederopstanding

Met Jan gebonden aan zijn bed, nam Margreet het heft in handen. Ze had geen andere keuze; de mijnwerkers moesten betaald worden, de machines onderhouden en de mijn moest draaien. Ze wendde zich tot de zakelijke contacten van haar vader en begon te onderhandelen over leningen en investeringen. Ze sprak met ingenieurs en geologen, die haar adviseerden over nieuwe technieken om de mijn te exploiteren.

Langzaam maar zeker bracht Margreet de mijn weer op de been. Ze introduceerde nieuwe werkmethoden en zorgde voor betere werkomstandigheden voor de mannen. Het vertrouwen in de mijn keerde terug en de inkomsten begonnen te stijgen. De werkers begonnen haar te respecteren, niet alleen als de vrouw van hun baas, maar als hun nieuwe leider.

Ondertussen herstelde Jan langzaam, maar zijn trots was geknakt. Hij zag hoe zijn vrouw de rol overnam die hij altijd had vervuld, en hoewel hij dankbaar was, voelde hij zich ook verloren. De dynamiek tussen hen veranderde; waar hij ooit de beschermheer was geweest, was hij nu afhankelijk van Margreet.

Nieuwe Hoop

De tijd ging verder, en met elke maand werd de mijn sterker. Margreet had de leiding stevig in handen en begon zelfs te genieten van de verantwoordelijkheid. Jan, die aanvankelijk worstelde met zijn nieuwe rol, vond een nieuwe richting. Hij was vaak te vinden rond het fort en bij de mijnen, altijd getooid met favoriete bruine gleufhoed. Hij begon advies te geven, plannen te maken vanuit huis en met Margreet te sparren over ideeën. Hun samenwerking werd sterker en hun relatie groeide op manieren die ze nooit hadden voorzien.

De mijn werd uiteindelijk winstgevend, maar niet dankzij de traditionele methoden. Het was de combinatie van nieuwe technologieën en de vastberadenheid van een vrouw die het verschil maakte. Jan leerde om zijn trots opzij te zetten en te vertrouwen op zijn vrouw, en Margreet vond haar plaats, niet alleen als de echtgenote van een mijn baron, maar als zijn gelijke.

Epiloog: De Legende van Fort Koperzicht

Jaren later, toen Jan en Margreet oud waren en de mijn werd uitgebaat door hun zoon, ging het verhaal van Koperen Berg over meer dan alleen kolen en rijkdom. De plaats die Jan had gesticht voor zijn gezin en arbeiders kreeg de bijnaam "Fort Koperzicht". De verhalen die de rondte gaan over de over de stamvader van de familie van der Wylen, zijn verhalen van verhalen van liefde en samenwerking, van veerkracht en de kracht van verandering. De mijnwerkers spraken nog steeds over Jan en Margreet, niet alleen als hun baas en bazin, maar als mensen die hen hadden geleid door de donkerste tijden.

In de vallei van Koperen Berg, waar de bergen nog steeds hoog en imposant stonden, bleef de mijn draaien, niet alleen als een bron van inkomen, maar als een symbool van wat mogelijk is wanneer mensen samenkomen, zelfs in de meest barre omstandigheden. En zo

bleef het verhaal van Jan en Margreet, de mijn eigenaar en zijn vrouw, levend in de harten van hen die het geluk hadden het te horen.

De Vervloekte Erfenis van Jan-Gerard

Geschreven door Kees van der Stroom

Jan-Gerard en Mathilde

In de kleine gemeenschap van het fort Koperzicht, waar de lucht altijd zwaar hing van het roet en de rook van de nabijgelegen mijnen, stond een imposante villa op de heuvel. Deze villa, omringd door oude eikenbomen, was het thuis van Jan-Gerard, de zoon van de Jan van der Wylen. Jan had zijn fortuin opgebouwd door het delven van de rijke koper reserves in de grond en hij werd gerespecteerd door iedereen in het dorp. Zijn zoon, Jan-Gerard, stond op het punt om dit imperium te erven, maar het lot had andere plannen.

Jan-Gerard was een knappe en ijdele man. Hij was getrouwd met Mathilde, een vrouw van zeldzame schoonheid. Dankzij het fortuin en goede naam van zijn vader, kon Jan-Gerard een comfortabel leven leiden. Maar wat velen niet geweten hebben, is dat er een zware schaduw ruste over hun leven: een mysterieuze vloek die zijn oorsprong vond in de verre, ondoordringbare bossen rondom de Koperheuvels.

De Oorsprong van de Vloek

Jan-Gerard van der Wylen was een arrogante en egocentrische man. Zijn vader had een groot fortuin vergaard met hard werken en eerlijke behandeling van zijn mensen. Maar Jan-Gerard was een verwende jongen, zijn vader was niet veel thuis en dat nam hij hem kwalijk. Hij gaf zijn vaders geld uit aan drank, vrouwen en luxe. Maar hij gebruikte ook zijn familienaam om land te vergaren en vrouwen in zijn bed te krijgen, met of zonder toestemming.

Dit veranderde niet toen hij trouwde met Mathilde. Ze kwam uit het verre Turingen, Met haar elegante voorkomen en haar blonde krullen was ze een opvallende verschijning in en rondom fort Koperzicht. Na de dood van zijn vader, was hij de eigenaar van het familiefortuin. Maar op een dag had hij zijn oog laten vallen op een stuk land ten oosten van het fort. Dit land werd bewoond door een heks, genaamd Casia. De vrouw stond bekend om haar kruidenkennis en inzicht in de bovennatuurlijke kant van het leven. Oberingers kwamen bij haar met kwaaltje en voor advies.

Jan-Gerard lijfde haar land in en Casia was woedend. Daarbij had Jan-Gerard ook één van de dochters van de heks laten meenemen door zijn mannen. De woede en verdriet van de heks werd een blinde haat voor deze Oberingers. De vloek die zij uitsprak zou er voor zorgen dat al de dochters van de Oberingers zouden komen te overlijden, als straf voor de respectloze behandeling van de vrouwen.

De manschappen van Jan-Gerard werden angstig en smeekten om vergeving. Jan-Gerard, die net zelf vader van een meisje was geworden, zag in dat hij te ver was gegaan. Hij smeekte de heks om de vloek ongedaan te maken. Hij liet de vrouwen vrij, hij zou zijn leven beteren en meer zijn als zijn vader. Maar de heks schudde haar hoofd. Eenmaal

uitgesproken, kon zij de vloek niet meer intrekken, zelfs als ze het zou willen. Dus bood Jan-Gerard aan om de vloek op zijn familie te nemen. De heks stemde toe en sinds die dag, sterven alle meisjes die het vd Wylen bloed dragen voor hun 3de verjaardag.

De Onuitgesproken Angst

Jan-Gerard keerde terug naar Mathilde. Zijn eerste dochter, Mira, was geboren op een koude winteravond. Mathilde en Jan-Gerard waren dolgelukkig. Maar hun geluk was van korte duur. Toen Mira 2 jaar oud werd, werd ze ernstig ziek. De dokters konden niets vinden, en geen enkel medicijn had effect. Mira verzwakte met de dag, totdat ze op een avond, bij het vallen van de eerste sneeuw, stilletjes in haar slaap stierf.

Het verdriet van Jan-Gerard en Mathilde was onbeschrijflijk. Maar hun verlies werd nog groter toen kort daarna Mathilde opnieuw zwanger werd en weer een meisje, Sophie, baarde. Jan-Gerard, die zich geen verklaring kon voorstellen voor het verlies van zijn eerste dochter, voelde een groeiende angst in zijn hart. Toen Sophie's 3 verjaardag naderde, begon dezelfde kwaal haar te treffen. Geen enkele arts, geen enkel gebed, kon haar redden. Enkele dagen voordat ze 3 werd, stierf ook zij in haar slaap.

De familie van der Wylen begon zich terug te trekken in het fort. Hun feesten werden minder en minder en de arbeiders uit de mijn vertelde verhalen een zwaarmoedige Jan-Gerard. Toen Mathilde zwanger werd daarna, werd er door burgers uit de buurt gesproken dat ze maanden niet gezien was. Dat er priesters af en aan kwamen bij het fort. Naar 9 maanden, kwam het nieuws dat er een jongetje geboren was, Gijsbrand. Dit jongetje groeide op tot een charmante jonge man net als zijn vader.

Daarna werden er nog 2 jongens geboren Jannes & Keriks, welke beide opgroeide in de veilig omgeving van Fort Koperzicht. Jan-Gerard en Mathilde leken hun donkere dagen achter zich te laten. Er werd weer een feest georganiseerd en zelfs Mathilde werd weer buiten de poorten van het fort gezien.

Maar een jaar na de geboorte van Keriks, werd er weer een meisje geboren. En zoals de heks gesproken had, stierf ook dit meisje voor haar 3de levensjaar. Ditmaal niet door ziekte, maar een mysterieuze aanval door wilde dieren. Jan-Gerard begon wanhopig te zoeken naar antwoorden. Hij doorzocht oude documenten, sprak met oude mijnwerkers en dorpsbewoners, op zoek naar enige verklaring.

Een donkere toekomst

Jan-Gerard en Mathilde trokken zich steeds verder terug op het fort. Er werden geen feesten meer gegeven en de arbeiders zagen ze steeds minder vaak bij de mijn. Ook had Jan-Gerard minder behoefte aan vrouwelijk vertier. Zijn eens zo zwarte krullen werden grijs en de onverschrokken blik in zijn ogen was geworden tot een vermoeide, teneergeslagen oogopslag. Misschien ook door de geruchten die er leefde over een vervloeking. Hierdoor verloederde de eens zo florerende mijn en nam de armoede in de regio snel toe. De zoons de taken van Jan-Gerard over. Mathilde stierf enkele jaren na de geboorte van hun laatste

dochtertje, geruchten gaan dat ze uit het leven is gestapt. Jan-Gerard leefde nog langer, gebukt onder de kennis dat hij zelf verantwoordelijk was voor de donkere schaduw die over zijn familie hing. Onder arbeiders gingen verhalen de rondte, dat Jan-Gerard op zijn oude dag wandelend rond het fort gezien werd. Hij zou dan prevelend rondlopen, herhalend de woorden: De zonden van de vader worden betaald door de kinderen!

Gijsbrand, de Handelaar

Geschreven door Kees van der Stroom

Gijsbrand van der Wylen werd geboren als de oudste zoon van Jan-Gerard en Mathilde van der Wylen, een vooraanstaande familie in Oberingen. De Van der Wylens waren generaties lang betrokken bij het mijnbedrijf, een bloeiende sector die welvaart bracht in de regio. Jan-Gerard, een visionaire zakenman, had het familiebedrijf uitgebreid tot een van de belangrijkste leveranciers van mineralen in het hele land. Gijsbrand, als oudste zoon, werd vanaf jonge leeftijd klaargestoomd om zijn vader op te volgen in het bedrijf, hoewel dit niet altijd zijn passie was.

Hij groeide op samen met zijn twee jongere broers, Jannes en Keriks. Het drietal had een stevige broederband, hoewel er altijd een zekere rivaliteit onder de oppervlakte sluimerde. Jannes, de middenbroer, had een scherp verstand voor zaken en was vaak de slimste in strategische beslissingen, terwijl Keriks, de jongste, meer een levensgenieter was die zich vaak buiten de traditionele verantwoordelijkheden van de familie hield. Het was echter Gijsbrand, als oudste, die het grootste gewicht op zijn schouders voelde om de familienaam hoog te houden.

Het Mijnbedrijf en de Handelsverantwoordelijkheden

Toen Gijsbrand volwassen werd, nam hij zijn rol in het mijnbedrijf serieus. In de heuvels in de Koperheuvels in de buurt van het Fort vond stichte hij samen met zijn broer Jannes andere mijnen. Steenkool en ijzer werden gevonden door zijn begaade broer en Gijsbrand wist dat hier de kansen lagen om hun familie bedrijf tot nieuwe hoogtes te stuwen. Hij begon te werken als handelaar en reisde het land door om contracten te sluiten voor de afzet van de edele metalen en andere mineralen die hun mijnen produceerden. Hoewel hij competent was in zijn werk, drukte het vele van huis zijn een stempel. Gijsbrand voelde zich vaak gevangen in een wereld van contracten, onderhandelingen en zakelijke bijeenkomsten. Hij had een diep verlangen naar vrijheid, naar het buitenleven waar hij zich vaak terugtrok om te jagen en de wereld even te vergeten.

In deze periode ontmoette hij Josephine, een dochter van een vooraanstaande familie uit Raänor. Josephine was een knappen vrouw uit een Ranorese familie en daardoor was het huwelijk strategisch gezien van groot belang. Haar familie bezat belangrijke handelscontacten, en door hun verbintenis werd het netwerk van de Van der Wylens verder versterkt. Josephine en Mathilde van der Wylen hadden samen een sterke band. De verhalen van 2 blonde schonen aan het wandelen door de bossen rond Koperzicht werden graag gedeeld.

Een Liefdeloos Huwelijk

Het huwelijk tussen Gijsbrand en Josephine bleek echter allesbehalve gelukkig. De chemie ontbrak en al snel was duidelijk dat er weinig liefde tussen de twee was. Voor Gijsbrand was Josephine een troef in een spel dat hij niet zelf had gekozen. Voor Josephine was Gijsbrand

een man met wie ze weinig gemeen had, behalve hun gezamenlijke verplichting om de familienaam te dienen. Hoewel ze bekend stond om haar uitzonderlijke kookkunsten – vooral haar rijke stoofschotels en verfijnde gebakjes maakten haar beroemd in Oberingen – bracht deze eigenschap weinig vreugde in hun huis. Ze werd zelden buiten de muren van het fort gezien,

Het huwelijk bracht drie dochters voort, die Gijsbrand ondanks alles met zorg opvoedde. Maar met alle goede bedoelingen en de beste zorg die Gijsbrand maar kon vinden, konder niet voorkomen dat de meisjes konden opbloeien. Ze stierven allemaal al jong aan ziektes over onder vreemde omstandigheden. Geruchten staken de kop op dat het iets te maken had met de Heks waar zijn vader mee te maken had gehad.

Terwijl Josephine zich terugtrok in haar eigen wereld van kookkunst en huiselijke plichten, zocht Gijsbrand zijn vertier buiten de deur. Zijn avonturen, zowel in het zakenleven als daarbuiten, brachten hem in aanraking met verschillende vrouwen, en het duurde niet lang voordat er geruchten rondgingen over zijn buitenechtelijke escapades.

De Buitenechtelijke Zonen en Antoon

Het geruchtmakendste van deze escapades was zijn relatie met een vrouw uit een naburig dorp, van wie hij een zoon kreeg: Antoon. Antoon had felrood haar, een eigenschap die bijzonder was in de Van der Wylen-familie en velen tot speculatie aanzette. De meest schandalige geruchten fluisterden dat Antoon in werkelijkheid de zoon was van de vrouw van een van Gijsbrands broers, hoewel niemand dit hardop durfde te bevestigen. Ondanks deze onzekerheid koesterde Gijsbrand een diepe genegenheid voor de jongen.

Antoon was zijn favoriete zoon, en hoewel hij officieel een bastaard was en geboren uit een van Gijsbrands concubines, zag Gijsbrand in hem de zoon die hij nooit uit zijn wettige huwelijk had gekregen. Antoon had niet alleen het vurige temperament van zijn vader, maar ook een natuurlijke aanleg voor de jacht, een passie die ze deelden. De jongeling leek alles te belichamen wat Gijsbrand ooit had willen zijn: ongebonden, vrij, en met een diepe connectie met de natuur.

Maar Antoon zou nooit de positie van erfgenaam kunnen innemen die Gijsbrand hem had gegund. Zijn moeder, bang voor de schande die het schandaal rond zijn geboorte met zich meebracht, vertrok met hem naar een ander land toen hij nog maar een tiener was. Het verlies van Antoon was een zware klap voor Gijsbrand, die hem nooit meer zou terugzien.

De Jacht en Het Lidteken

Hoewel het mijnbedrijf en zijn zakelijke verantwoordelijkheden Gijsbrand bleven binden aan Fort Koperzicht, vond hij zijn ware vreugde in de jacht. Zodra hij de gelegenheid kreeg, trok hij zich terug in de bossen rondom zijn landgoed, vergezeld door zijn honden en enkele vertrouwde metgezellen. Het was tijdens een van deze jachtpartijen dat hij een ernstig ongeluk had. Een wild zwijn, gewond maar niet gedood door een van zijn pijlen, keerde zich plotseling tegen hem. In een oogwenk werd Gijsbrand aangevallen en overleefde hij ternauwernood. Hij hield er een diep litteken aan zijn gezicht aan over, een permanente herinnering aan het gevaar dat hem altijd fascineerde in de jacht.

Dit litteken werd een symbool van zijn leven: hij was een man die altijd met één voet in de geordende, welvarende wereld van het zakendoen stond, en met de andere in de onvoorspelbare, wrede wereld van de natuur. Het was ook een blijvende herinnering aan het feit dat, hoewel hij vele gevechten had gewonnen, zowel in de handel als in zijn persoonlijke leven, hij altijd op het randje van de chaos leefde.

De Laatste Jacht

Gijsbrands leven kwam tot een einde zoals hij zelf waarschijnlijk altijd had gewild: tijdens een jachtpartij. Op een kille herfstmiddag, vergezeld door zijn trouwe honden en enkele vrienden, verdween hij diep in de bossen. De jacht verliep aanvankelijk zoals altijd, maar tegen de avond begon het weer om te slaan. Donkere wolken pakten zich samen en regen begon te vallen. Terwijl de rest van de groep terugkeerde naar het kamp, besloot Gijsbrand door te gaan.

Wat er precies gebeurde, zou niemand ooit zeker weten. Zijn lichaam werd enkele dagen later gevonden, diep in het bos, met een pijltje in zijn borst. Sommigen fluisterden dat hij ten prooi was gevallen aan een vijand die hem al langer had gevreesd. Anderen geloofden dat het een ongeluk was, dat hij was gevallen en per ongeluk zijn eigen wapen had afgevuurd. Wat de waarheid ook was, Gijsbrand stierf zoals hij had geleefd: in het wild, ver weg van de gestructureerde wereld waarin hij nooit volledig had gepast.

Zijn dood liet een leegte achter in het mijnbedrijf, en zijn broers Jannes en Keriks namen de leiding over. Zijn dochters, opgevoed door Josephine, vonden uiteindelijk hun weg in de adellijke kringen, maar geen van hen erfde de avontuurlijke geest van hun vader. Antoon, zijn geliefde bastaardzoon, zou nooit terugkeren naar Oberingen.

Zo eindigde het leven van Gijsbrand van der Wylen, een man die gevangen zat tussen plicht en passie, maar die altijd zijn eigen weg zocht, zelfs als dat hem uiteindelijk zijn leven kostte.

Jannes & Liesselotte

Geschreven door Kees van der Stroom

De Vindingrijke Mijnwerker

In het hart van het ruige berglandschap van de Koperheuveld, omringd door donkere naaldbossen en diepe kloven, lag fort Koperzicht. De naam was afgeleid van de glinsterende koperaders die diep in de bergen verstopt lagen. Het was een plaats waar het leven hard en ongecompliceerd was. De meeste mannen in Koperzicht werkten in de mijnen, en onder hen bevond zich Jannes van der Wylen.

Jannes was geen begaafde handelaar, een feit dat in een dorp vol met slimme kooplieden niet onopgemerkt bleef. Zijn broer, een knappe en sluwe zakenman, had vaak met zorgen zijn hoofd geschud over de toekomst van zijn bloedverwant. De kunst van het onderhandelen en de scherpe blik voor winst en verlies waren Jannes vreemd. Maar wat hij miste in handelsgeest, compenseerde hij ruimschoots met zijn vindingrijkheid en zijn diepe betrokkenheid bij de mijnbouw.

Van jongs af aan was Jannes gefascineerd door de machines en technieken die werden gebruikt om de kostbare metalen uit de aarde te halen. Hij bracht uren door in de smederij van het dorp, waar hij leerde hoe machines werkten, hoe ze gebouwd en gerepareerd konden worden. Zijn geest was een ware broedplaats voor ideeën en uitvindingen die het mijnwerkers bestaan veiliger en winstgevender konden maken. Jannes was ervan overtuigd dat hij niet in de handel zijn fortuin zou maken, maar in de diepten van de mijnen zelf.

De Uitvindingen

Het begon allemaal met een simpele maar briljante uitvinding: een nieuw type lift, gemaakt van sterk, licht hout, dat de mijnwerkers sneller en veiliger naar de schachten kon brengen. In plaats van de zware, logge metalen kooi die vaak vast kwam te zitten, kon Jannes' ontwerp soepel op en neer bewegen, zelfs door de smalste schachten. De mannen in de mijnen waren er dol op, en de productie nam merkbaar toe omdat er minder tijd verloren ging.

Maar Jannes stopte niet bij deze eerste uitvinding. Hij ontwikkelde ook een nieuwe techniek om de explosieven te plaatsen en te ontsteken, waardoor de mijnwerkers met meer precisie konden werken en minder gevaar liepen om onder instortende rotsen bedolven te worden. Zijn methodes werden al snel standaard in de mijnen van Koperzicht en zelfs in de omliggende dorpen.

Dankzij Jannes' vindingrijkheid begonnen de mijnen meer geld op te leveren dan ooit tevoren. De koperen aders werden sneller en efficiënter aangeboord, en de winst steeg aanzienlijk. De eens zo bescheiden Jannes werd een gerespecteerde en gewaardeerde figuur in de gemeenschap, niet vanwege zijn vermogen om te handelen, maar vanwege zijn talent om problemen op te lossen en levens te verbeteren. Samen met zijn broer Gijsbrand stuwde ze het familie bedrijf voort en dat bleef niet onopgemerkt in de valei.

De Liefde van Lieselotte

Terwijl Jannes zijn dagen in de mijnen doorbracht, bevond zijn vrouw Lieselotte zich in een heel andere wereld. Lieselotte, een sterke en vastberaden vrouw, was de dochter van een handelaar uit het nabijgelegen Hemstmark. Haar vader had een bloeiende zaak in stoffen en specerijen, en Lieselotte was van jongs af aan opgevoed in een wereld van luxe en verfijning. Toen ze trouwde met Jannes, bracht ze deze elegantie en verfijning met zich mee naar het ruige Koperzicht.

Lieselotte was een vrouw met een eigen wil, wat goed paste bij haar rode haren. Ze vond het moeilijk om zich aan te passen aan het eenvoudige leven in Koperzicht en bracht veel van haar tijd door in het dorp, waar ze bekend stond om haar scherpe tong en sterke persoonlijkheid. Ze was een sociale vrouw, die genoot van de aandacht die ze kreeg, vooral van de mannen in het dorp.

De Geboorte van Zijn Zonen en de Familievloek

Het huwelijk van Jannes en Lieselotte kreeg een nieuwe dimensie toen Lieselotte zwanger werd. Het was een tijd van vreugde en verwachting. Toen hun eerste zoon werd geboren, Jozef, vulde het huis zich met nieuw leven. Een paar jaar later volgde een tweede zoon, Adelbert.

Maar met de geboorte van een hun 3rde kind, een meisje, kwam er ook een schaduw over Jannes te hangen. Hij was opgegroeid met verhalen over een oude familievloek, een vloek die zagezegd de meisje van de Van der Wylens zou treffen. Volgens de legende zouden alle meisjes met Van der Wylen bloed sterven op hun derde levensjaar.

Hoewel Jannes deze verhalen altijd als bijgeloof had afgedaan, begon hij zich na de geboorte van zijn dochter, Elsje steeds meer zorgen te maken. De angst voor de vloek, zorgde ervoor dat Jannes zich steeds verder terugtrok uit het sociale leven in het dorp.

De 2rde verjaardag van Elsje kwam en ging. Er gingen geruchten dat de vloek een verzinsel was. Maar enkele weken na de verjaarsdag, stierf Elsje. Tijdens een familie uitje in de heuvels rond het Fort, werd Elsje geraakt door een blikseminslag van een plots opgekomen storm. Jannes en Lieselotte leden een hartverscheurend verdriet, waarbij Jannes zich steeds meer afzonderde.

De Terugtrekking

Jannes begon zijn dagen in de mijnen te verkorten en bracht steeds meer tijd door in de kleine kapel aan de rand van Koperzicht. Hij zocht troost in het geloof, bad voor bescherming voor zijn gezin en hoopte dat de vloek hem en zijn familie zou ontzien. Zijn vindingrijke geest, die ooit zo levendig was geweest, werd overschaduwd door zijn toenemende angst en onzekerheid.

Lieselotte, ondertussen, leek zich steeds verder van haar man te vervreemden. Ze bracht nog meer tijd door in het dorp, omringd door mensen en afleiding. Het leek alsof ze de

zorgen van Jannes niet wilde delen, alsof ze een muur om zichzelf had gebouwd die hij niet kon doorbreken.

De spanning in hun huwelijk groeide, en de afstand tussen hen werd steeds groter. Waar ze ooit samen hadden gelachen en plannen hadden gemaakt voor de toekomst, heerste nu een kille stilte in hun huis. Jannes, die eens zo vol energie en ideeën was geweest, was veranderd in een sombere, teruggetrokken man.

De Confrontatie

Op een koude winterdag, toen de sneeuw de bergen bedekte en de mijnen stil waren, bereikte het verhaal van Jannes en Lieselotte een tragisch hoogtepunt. Jannes had besloten de confrontatie aan te gaan met zijn angsten en twijfels. Hij was vastbesloten om Lieselotte te vragen naar de geruchten die al zo lang rondzongen in het dorp. Hij wilde de waarheid weten, ongeacht hoe pijnlijk die zou zijn.

Toen hij die avond thuiskwam, vond hij Lieselotte niet alleen. In de woonkamer, bij het knetterende vuur, zat Gijsbrand. Zijn aanwezigheid was een klap in het gezicht van Jannes. De glans in Lieselotte's ogen, de manier waarop ze naar Gijsbrand lachte, bevestigde zijn grootste angsten. De pijn en het verraad sneden door zijn hart als een mes.

De woede die in Jannes opborrelde, was als een vulkaan die na jaren van sluimeren eindelijk uitbarstte. Hij schreeuwde, schold, en smeed alles wat hij kon grijpen door de kamer. Lieselotte en Gijsbrand waren sprakeloos, overvallen door de heftigheid van zijn reactie. Jannes voelde zich verraden, niet alleen door zijn vrouw, maar ook door het leven zelf, dat hem zo'n onrecht had aangedaan.

De Vlucht naar het Geloof

Na die nacht trok Jannes zich volledig terug uit het dagelijkse leven. Hij liet de mijnen achter zich, droeg zijn uitvindingen over aan anderen en besteedde al zijn tijd in de kapel. Zijn geloof, dat ooit een bron van troost was geweest, werd nu zijn toevluchtsoord, zijn enige houvast in een wereld die hem in de steek had gelaten.

Hij bad voor vergiffenis, niet alleen voor zichzelf, maar ook voor Lieselotte. Hij smeekte om bescherming voor zijn zonen, dat zij niet het slachtoffer zouden worden van de vloek die hij nu geloofde te hebben uitgelokt door zijn eigen fouten. De kapel werd zijn wereld, een plek waar hij zijn demonen kon bevechten en waar hij hoopte dat God hem zou horen.

Lieselotte bleef in Koperzicht, maar hun huwelijk was voorbij. Ze leefde verder, omringd door de mensen van het dorp, maar de glans die haar ooit zo aantrekkelijk had gemaakt, was verdwenen. De geruchten over haar en Gijsbrand stierven langzaam uit, net als de passie die ooit in haar ogen had gebrand.

Nooit op zijn plek geweest, het leven van Keriks van der Wylen.

Geschreven door Kees van der Stroom

De jonge jaren van Keriks

In de schaduw van de machtige burcht van de familie Van der Wylen, in het bos aan de voet van de Koperheuvels, groeide Keriks van der Wylen op als de jongste zoon van Jan-Gerad van der Wylen, een invloedrijke mijnheer uit Oberingen. Hoewel zijn vader een man van aanzien en invloed was, die met ijzeren hand zijn bedrijf bestuurde, bleef Keriks altijd een schaduwfiguur in het grootse tafereel van zijn familie.

Keriks was klein van gestalte en had een tenger postuur. Hij bezat niet de robuuste fysiek van zijn twee oudere broers, Gijsbrand en Jannes, die de trots van hun vader waren en regelmatig in het middelpunt van de aandacht stonden. Gijsbrand, de oudste, was een charismatische leider en een doortastende onderhandelaar. Jannes, de middelste, had zich ontwikkeld tot een creatieve uitvinder die geliefd was bij de mijnwerkers. Jan-Gerad zag in hen de erfgenamen van zijn macht en ambitie.

Keriks daarentegen, voelde zich vaak een vreemde in zijn eigen huis. Zijn moeder, Mathilde, een zachte en bedachtzame vrouw, begreep de gevoeligheden van haar jongste zoon beter dan wie ook. Mathilde had altijd een bijzondere band met Keriks, en zij voedde hem op met een liefde. Terwijl Gijsbrand en Jannes zich met de handelaren en de mijnwerkers bezig hielden, bracht Keriks zijn tijd liever door in de rustige vertrekken van zijn moeder. Hier, weg van de luidruchtige feesten en vieze mijnen, vond hij troost in de verhalen die Mathilde vertelde, verhalen vol magie en wonderen die zijn verbeelding prikkelden.

Ongewenste instresses

Zijn interesse in de magische kunsten ontstond in deze stille momenten. Keriks raakte gefascineerd door de geheimzinnige krachten die in de oude volksvertellingen en in de geschriften van vergeten geleerden werden beschreven. Zijn moeder had een kleine verzameling boeken die ze heimelijk had bewaard en Keriks dook met enthousiasme in deze stoffige volumes. Hij ontdekte alchemie, astrologie, en de kunst van kruidenmengsels. Hij leerde over geneeskrachtige planten en de sterrenhemel, en zijn verlangen om deze kennis te begrijpen en te beheersen groeide met de dag.

Jan-Gerad, die niets moest hebben van deze 'dwaze fantasieën', verbood Keriks streng om zich in het openbaar bezig te houden met deze praktijken. De macht van de familie Van der Wylen rustte op realisme, niet op magie, zo sprak zijn vader. Maar Keriks was vastbesloten en oefende zijn kunsten in het geheim, ver van het oog van zijn vader en broers. In de stille uren van de nacht, terwijl de rest van het fort in slaap was, waagde hij zich naar een kleine, geheime kamer in een vergeten hoek van het fort. Daar kon hij zich wijden aan zijn studies. Dit geheime leven schonk hem een gevoel van identiteit dat hij elders miste.

Echtelijke geluk en verdriet

Toen Keriks volwassen werd, besloot zijn vader dat het tijd was om hem uit te huwelijken. In die tijd was een huwelijk vaak niet meer dan een zakelijke overeenkomst, en ook voor Keriks zou het niet anders zijn. Jan-Gerad sloot een overeenkomst met een rijke edelman uit het nabijgelegen Thüringen, en Keriks trouwde met Therese van Thüringen, een jonge en gracieuze vrouw met kastanje bruine haren en een zachte ziel. Hoewel hun huwelijk begon als een plichtmatige verbintenis, ontwikkelden Keriks en Therese een stille genegenheid voor elkaar. Therese, met haar geduldige aard, begreep Keriks' liefde voor de magische kunsten en moedigde hem zelfs aan, hoewel zij zelf weinig begreep van zijn fascinaties.

Hun samenzijn was echter van korte duur. Op een donkere winteravond, tijdens een reis naar een nabijgelegen dorp, werden Keriks en Therese overvallen door een groep bandieten. Terwijl Keriks met zijn weinige krijgskunst probeerde zich te verdedigen, werd Therese dodelijk verwond. Haar dood liet een diepe wonde na in het hart van Keriks, en zijn wereld, die al zo klein en afgesloten was, werd nu nog donkerder. De weinige vreugde die hij kende, leek samen met Therese verdwenen.

Na haar dood trok Keriks zich verder terug in zichzelf. Zijn liefde voor de magische kunsten werd nu niet alleen een passie, maar een toevluchtsoord. Hij begon zich meer en meer te richten op de duistere kanten van de magie, op zoek naar manieren om zijn verdriet en verlies te begrijpen, misschien zelfs om de grenzen tussen leven en dood te doorbreken. Hij werd gedreven door een verlangen om antwoorden te vinden op vragen die hij nooit eerder had durven stellen.

Tegelijkertijd vond hij een onverwachte uitlaatklep in het schilderen van bloemen. Het was een kunstvorm die hem rust bracht te midden van de chaos in zijn geest. Bloemen, met hun stille schoonheid en delicate vormen, gaven hem een gevoel van verbondenheid met het leven dat hij om zich heen zag, een leven dat soms zo ver verwijderd leek van zijn eigen gevoelens. Hij bracht uren door in de tuinen van het fort, bestudeerde de vormen, kleuren en nuances van elke bloem, en legde ze met precisie vast op doek. Het schilderen werd voor hem een meditatie, een manier om de pijn van zijn verlies te verzachten en zijn geest te kalmeren.

Familie banden

Toch bleef Keriks in de ogen van zijn vader een teleurstelling. Jan-Gerad kon niet begrijpen waarom zijn jongste zoon zo verzonken bleef in zijn ongrijpbare interesses, terwijl er zoveel praktische zaken waren die zijn aandacht nodig hadden. De erfenis van de Van der Wylens vereiste mannen van kracht en daadkracht, niet van zachte gevoeligheden en verborgen studies. Het werd duidelijk dat Keriks nooit de erfgenaam zou worden waarop Jan-Gerad had gehoopt.

Keriks zelf begon zich steeds meer te vervreemden van zijn familie. Hij voelde zich niet thuis in een wereld die alleen waarde hechtte aan macht en aanzien. De herinnering aan Therese was het enige wat hem nog bond aan zijn verleden, maar zelfs die herinnering vervaagde met de jaren, vervangen door een steeds dieper wordend gevoel van isolatie.

De verdwijning van Keriks

Op een dag, toen de lente in volle bloei stond en de tuinen vol stonden met bloemen, verdween Keriks. Er gingen geruchten dat hij was vertrokken naar verre landen, op zoek naar oude meesters van de magische kunsten, op zoek naar geheimen die verder reikten dan wat hij ooit in zijn vaders burcht had kunnen ontdekken. Anderen fluisterden dat hij zich had verloren in zijn eigen experimenten en dat hij misschien wel ten onder was gegaan aan de krachten die hij zo lang had nagestreefd.

Wat de waarheid ook moge zijn, het was duidelijk dat Keriks van der Wylen niet voorbestemd was om de erfenis van zijn vader voort te zetten. Hij bleef een raadsel, een man die zich nooit thuis voelde in de rol die voor hem was uitgestippeld, en die uiteindelijk zijn eigen pad koos, ver weg van de verwachtingen van zijn familie. Zijn naam werd slechts zelden genoemd in de geschiedenis van de Van der Wylens, maar in de stille uithoeken van het fort, waar zijn schilderijen van bloemen achterbleven, leefde de herinnering aan Keriks voort – als de zoon die liever zijn eigen hart volgde dan de gebaande wegen van zijn voorvaderen.

Jozef, een hoofdstuk van lust en last

Geschreven door Mariëlle van der Stroom

Als een Pauw tussen de kippen

Het was een koude ochtend in in jaar 528 toen Jozef van der Wylen, de oudste zoon van Jannes en Lieselotte, zijn eerste stap naar de mijnen zette. Als de erfgenaam van de familie van der Wylen werd van hem verwacht dat hij het familiebedrijf zou voortzetten, een traditie die generaties terugging en verweven was met het landschap van Oberingen. De mijnen hadden zijn familie rijkdom en aanzien gebracht, maar voor Jozef was er niets aanlokkelijk aan het idee om de donkere tunnels van het bedrijf zijn levenswerk te maken.

Jozef had altijd meer gemeen gehad met zijn grootvader, Jan-Gerard, een excentrieke man die zich had onttrokken aan de verantwoordelijkheid van het familiebedrijf. In plaats daarvan had Jan-Gerard zich neergelegd in de luxe van het leven in Fort Koperzicht, een enorm landgoed dat in de bossen van de vallei schuil ging. De avonden op het fort waren gevuld met wijn, muziek en gezelschap. Het was die wereld van rijkdom en genot waar Jozef naar verlangde, niet de koude, kille duisternis van de mijnen.

Zijn vader, Jannes, zag dit met lede ogen aan. Hij was een trotse en hardwerkende man, gevormd door jaren van zwoegen in de mijnen. Hoewel hij zijn oudste zoon liefhad, wist hij dat Jozef niet het soort man was dat de mijn met dezelfde toewijding zou leiden. Dit leidde tot vele spanningen binnen de familie, vooral naarmate Jozef ouder werd en zijn afkeer van het familiebedrijf duidelijker zichtbaar werd. Zijn jongere broer, Adelbert, die met een zekere afstandelijkheid naar de familiedrama's keek, zag in Jozef iemand die vastzat in een wereld waar hij niet in thuis hoorde.

Liefde voor het leven

Jozef's leven nam een wending toen hij Minni de Boulage ontmoette. Minni, een vrouw van aristocratische afkomst, was beroemd om haar schoonheid en haar opvallende verschijning. Haar ravenzwarte haar en sierlijke, bijna sensuele uitstraling maakte haar een gewilde verschijning in Oberingen. Ze was het soort vrouw waar mannen voor vielen en vrouwen over roddelden. Toen zij en Jozef trouwden, was het niet enkel een verbintenis van twee mensen, maar ook van twee werelden: het werkende milieu van de mijnwerkersfamilie en de verfijnde, weelderige wereld van de adel.

Het huwelijk tussen Jozef en Minni was vanaf het begin vol passie en verleiding, maar ook doordrongen van intriges en geheimen. Beiden waren niet trouw aan elkaar, maar dit leek geen van beiden te deren. Zowel Jozef als Minni hielden er minnaars en minnaressen op na, wat tot veel schandalen leidde in de kringen van Oberingen. De geruchten verspreidden zich snel; het leek alsof iedereen in de stad op de hoogte was van hun escapades. Jozef leek zich weinig aan te trekken van deze geruchten. Hij had het fort geërfd en leefde zijn leven zoals hij dat wilde, zonder de beperkingen die zijn vader of de samenleving hem probeerden op te leggen.

Het lot van Familie

Toch was er een donkere kant aan Jozef's leven. Hij had vele kinderen, sommige bij Minni, maar velen ook bij de talloze vrouwen die hij gedurende zijn leven had ontmoet. Zijn bastaardzonen droegen niet de familienaam van der Wylen, maar noemden zichzelf van der Lywen, een bijnaam die zich snel verspreidde onder degenen die wisten van hun afkomst. Sommige van deze jongens zwierven uit, op zoek naar eigen geluk. Andere kregen een plaats in de bevolking van Oberingen, gezien maar niet erkend door de familie van der Wylen.

De dochters van Jozef hadden echter minder geluk. Elk van hen stierf jong, onder omstandigheden die niemand helemaal kon verklaren. Sommigen fluisterden dat er een vloek rustte op het fort Koperzicht, een vloek die de vrouwelijke lijn van Jozef's kinderen trof. Anderen beweerden dat Jozef's losbandige leven en de morele verdorvenheid van zijn huishouden hen had veroorzaakt. Wat de oorzaak ook was, hun dood drukte een zware schaduw over het anders zo zorgeloze leven van Jozef en Minni.

Jozef zelf droeg een ooglap, een herinnering aan een mysterieus ongeluk dat hem op een dag had getroffen. Het verhaal ging dat hij tijdens een van zijn nachtelijke escapades was aangevallen door een jaloerse echtgenoot van een van zijn minnaressen. Anderen beweerden dat het ongeluk in de mijnen had plaatsgevonden, als een waarschuwing van zijn vader die probeerde hem terug te trekken naar het familiebedrijf. Hoe dan ook, Jozef weigerde ooit de waarheid te vertellen over wat er precies gebeurd was. Hij droeg de ooglap met een zekere trots, als symbool van zijn onverschilligheid tegenover de gevaren van het leven.

Ontert

Zijn vader, Jannes, die in de loop van de jaren steeds religieuzer was geworden, keek vol afgrijzen naar het leven dat Jozef leidde. De moraliteit en deugden waarin hij zo sterk had geloofd, zagen er in zijn ogen totaal anders uit in zijn zoon. Jannes had jarenlang gehoopt dat Jozef uiteindelijk zijn roeping zou vinden en de familie-eer zou herstellen, maar die hoop vervaagde met elk schandaal dat over zijn zoon de ronde deed. Op zijn sterfbed, moe van de strijd, besloot Jannes zijn oudste zoon te onterven. Hij schonk zijn laatste bezittingen aan de tempels en aan Adelbert, die de mijnen uiteindelijk zou erven en voortzetten.

Jozef reageerde onverschillig op dit nieuws. Hij had zijn leven al lang geleden losgekoppeld van dat van zijn vader. Het fort Koperzicht was zijn wereld, en daarbuiten leek weinig nog van belang. Hij leefde de laatste jaren van zijn leven in weelde en overvloed, omringd door minnaars, minnaressen en vrienden die hem bewonderden om zijn roekeloze levensstijl. Zijn enige echte liefde bleef echter Minni, ondanks (of dankzij) hun vele escapades. Zij was de enige die hem begreep, de enige met wie hij zijn leven echt had gedeeld.

Toen Jozef stierf, gebeurde dat in haar nabijheid. Het was een vredige dood, na een leven vol tumult en onrust. Zijn naam werd nauwelijks nog genoemd in de familie van der Wylen, behalve in schandalen en geruchten die door de stad bleven zweven. Fort Koperzicht werd uiteindelijk verlaten, een stille herinnering aan een man die weigerde zich te conformeren aan de verwachtingen van zijn familie.

De nalatenschap van Jozef

Het leven van Jozef van der Wylen was er een van uitersten. Hij omarmde het genot, verwierp de verantwoordelijkheid, en leefde een leven dat velen zouden afkeuren, maar enkelen zouden benijden. Uiteindelijk was hij niet de mijnwerker die zijn vader van hem wilde maken, maar een man die zijn eigen pad had gekozen, vol met fouten, maar ook vol met vrijheid.

Adelbert, Waar een Wyl is, is niet altijd een weg.

Geschreven door Mariëlle van der Stroom

Adelbert van der Wylen werd geboren in een tijd van bloei en overvloed, als de jongste zoon van Jannes en Lieselotte van der Wylen. Zijn vader, Jannes, was een man van visie en doorzettingsvermogen, die samen met zijn broer een succesvol mijnbedrijf had opgebouwd in de regio rond het Fort Koperzicht. Deze onderneming had de familie aanzien en rijkdom gebracht en werd beschouwd als een pijler van de lokale economie. Adelbert werd echter geboren in een wereld die al snel begon te veranderen en zijn leven zou worden getekend door de uitdaging om het familiebedrijf in stand te houden.

Een Jeugd in de Schaduw van Grootheid

Als jongste zoon werd Adelbert vaak vergeleken met zijn oudere broer, Jozef. Jozef was slim, excentriek, en had een aangeboren gevoel voor handel en innovatie. Hij werd al snel beschouwd als de opvolger van hun vader, de man die het bedrijf naar nieuwe hoogten zou brengen. Adelbert daarentegen was niet gezegend met dezelfde scherpzinnigheid. Hij was een harde werker, maar had niet het strategisch inzicht van zijn vader en broer. Dit was geen geheim in de familie, en Adelbert voelde zich vaak het zwarte schaap.

Desondanks had hij een liefdevolle band met zijn ouders, vooral met zijn moeder Lieselotte. Zij zag in hem een zachte en zorgzame ziel, die misschien niet uitblonk in zakelijke aangelegenheden, maar wel loyaal was aan zijn familie en de gemeenschap waarin hij opgroeide. Jannes, zijn vader, waardeerde Adelberts inzet, maar maakte zich zorgen over zijn toekomst in het bedrijf. Hoewel Jannes zijn zonen beiden liefhad, wist hij dat Adelbert niet degene zou zijn die het mijnbedrijf zou innoveren of redden wanneer moeilijke tijden aanbraken.

De Eerste Barsten in het Bedrijf

Toen Jannes ouder werd, begon de eerste barst in het familiebedrijf zichtbaar te worden. De mijnen, die ooit rijk waren aan grondstoffen, raakten leeg. Jannes had een instinctieve gave om nieuwe aders te vinden en uit te buiten, maar deze inventiviteit leek niet doorgegeven te zijn aan zijn zonen. Jozef, die zich meer interesseerde in geneugten dan in het runnen van een mijnbedrijf, trok zich steeds meer terug uit de dagelijkse leiding. Hij leefde een extravagant leven omringd door excessen, en leek nauwelijks geïnteresseerd in de toekomst van het bedrijf.

Adelbert, die altijd trouw aan zijn vader had gewerkt, voelde de druk op zijn schouders toen Jannes op een gegeven moment fysiek niet meer in staat was om de onderneming te leiden. Hoewel hij zijn uiterste best deed, werd het al snel duidelijk dat hij de kennis en vaardigheden miste om het bedrijf succesvol voort te zetten. Het zoeken naar nieuwe aders leverde weinig op en de bestaande mijnen bleven steeds minder productief. De arbeiders begonnen te morren, want zonder nieuwe vondsten droogde ook hun werkgelegenheid op.

De Liefde van Antje Kuijs

In deze moeilijke tijd vond Adelbert troost bij Antje Kuijs, een vrouw uit het naburige dorp. Antje was in veel opzichten het tegenovergestelde van Adelbert: waar hij vaak worstelde met de zakelijke problemen en de verwachtingen van zijn familie, vond zij vreugde in eenvoud en natuur. Met haar koperrode haar en vriendelijke glimlach straalde ze een rust uit die Adelbert diep trof. Ze bracht veel tijd door in de tuinen en de bossen rondom hun bescheiden woning, weg van de hectiek van het Fort.

Adelbert en Antje trouwden, en hoewel hun huwelijk verre van zorgeloos was, deelden ze een diepe band van wederzijds respect en liefde. Ze woonden niet in het Fort, zoals zijn broer Jozef, maar verkozen een eenvoudiger leven tussen de mijnwerkers. Adelbert wilde dichtbij zijn mensen zijn, hen leren kennen en begrijpen, in de hoop dat hij zo het familiebedrijf kon redden. Maar ook al was zijn intentie nobel, het veranderde niets aan de realiteit: het bedrijf gleed steeds verder af.

Verlies en Rouw

Hun geluk kreeg een harde klap toen Antje, kort na hun huwelijk, zwanger raakte van hun eerste kind. Het meisje dat werd geboren, was echter zwak, en stierf kort na de geboorte. Dit verlies sloeg diepe wonden bij zowel Antje als Adelbert. Ze voelden zich verslagen, alsof ze niet alleen hun kind, maar ook hun hoop op een vreugdevol gezin hadden verloren.

Toch gaven ze de moed niet op, en al snel werden er twee zonen geboren: Pieter en Roderik. Deze jongens groeiden op tot nette, hardwerkende jongens, die de waarden van hun vader en moeder hoog in het vaandel droegen. Ze hielpen Adelbert waar ze konden en brachten vreugde in zijn leven. Maar het geluk was van korte duur. Twee dochters die na de jongens werden geboren, stierven eveneens jong, en het verdriet dat deze verliezen met zich meebrachten, werd steeds zwaarder om te dragen.

De Achteruitgang van Adelbert

De jaren van tegenslagen begonnen hun tol te eisen. Het bedrijf stond op de rand van de afgrond, en Adelbert voelde de druk van het familie-erfgoed als een last op zijn schouders. Hij had geprobeerd om het werk van zijn vader voort te zetten, maar was niet in staat om de uitdagingen het hoofd te bieden. Terwijl Jozef zijn extravagante leven voortzette, vaak afwezig bij de familieaangelegenheden, stond Adelbert er praktisch alleen voor.

Antje bleef hem steunen, maar zelfs zij kon niet voorkomen dat Adelbert steeds verder wegzonk in wanhoop. Hij begon zich terug te trekken uit het dagelijks leven, spendeerde lange uren alleen in zijn kantoor of dwaalde door de lege gangen van de mijnen. Er gingen geruchten rond in de gemeenschap dat hij misschien aan een ernstige ziekte leed, mogelijk syfilis, een ziekte die in die tijd vaak voorkwam maar zelden openlijk werd besproken.

De combinatie van de verliezen in zijn privéleven en de druk van het familiebedrijf had een verwoestend effect op zijn geestelijke gezondheid. Adelbert begon irrationeel gedrag te vertonen, en sommige van zijn beslissingen leken zelfs gevaarlijk voor het bedrijf en de mensen die voor hem werkten. Zijn lichaam begon de tekenen van verval te vertonen; hij vermagerde, en zijn huid kreeg een bleke, ongezonde tint. Zijn gelaat getekend door het leven of door de zwakke gezondheid.

Een Tragisch Einde

Uiteindelijk werd Adelbert een schaduw van de man die hij ooit was. De droom om het bedrijf van zijn vader voort te zetten en zijn familie eer aan te doen, viel in duigen. De mijnen droogden op, en zonder de innovatieve geest van Jannes of de zakelijke scherpste van Jozef, kon Adelbert het tij niet keren. Hij leefde zijn laatste jaren in relatieve afzondering, ondersteund door Antje en zijn twee zonen, die probeerden hun vader te beschermen tegen de ontluisterende werkelijkheid van hun situatie. Vooral zijn zoon Pieter leek erg begaan met de donkere wolk die over zijn familie hing.

Toen Adelbert op een dag in stilte overleed, werd hij herinnerd als een man die weliswaar niet de capaciteiten had om het familiebedrijf te redden, maar die tot het laatste moment zijn best had gedaan. Zijn nalatenschap was niet die van een groot industrieel of een succesvolle zakenman, maar die van een man die zich ondanks alles had ingezet voor zijn familie en gemeenschap. Adelberts verhaal was een tragisch voorbeeld van hoe het gewicht van verwachtingen, verlies, en tegenslag zelfs de meest toegewijde mensen kan breken.

De Erfenis van Adelbert

Na zijn dood namen Pieter en Roderik hun vaders plaats in de familie in, vastberaden om de eer van hun familie te herstellen. Hoewel de mijnen nooit meer zouden floreren zoals onder hun grootvader Jannes, wisten zij wel een nieuwe weg te vinden, ver van de donkere schachten en harde stenen. De naam van der Wylen zou blijven voortbestaan, niet door de rijkdommen van de aarde, maar door de kracht van doorzettingsvermogen en liefde die Adelbert had nagelaten.

De Laatste Zonen van Van der Wylen

Geschreven door Mariëlle van der Stroom

In de schaduw van de bergflanken, verscholen in de diepte van het land, stond ooit het trotse fort van de familie Van der Wylen. Ooit beroemd en gevierd om hun mijnen, die generaties van kostbare mineralen hadden voorzien, waren ze beschermers van de regio. Maar de tijden waren veranderd. De mijnen waren leeg, het fortuin was verdampt, en wat ooit een gouden dynastie leek, begon te wankelen onder de last van het verleden.

Adelbert en Antje van der Wylen waren de laatste in een lange reeks van edellieden die de mijnen beheerden. Ze hadden twee zonen: Roderik en Pieter. Twee jonge mannen die, hoewel ze van hetzelfde bloed waren, elkaars tegenpolen waren. Terwijl Roderik een geboren leider was, charismatisch en geliefd onder de mensen, was Pieter een eenling, excentriek en obsessief op zoek naar iets dat zijn familie al generaties lang teisterde: de vloek van de Van der Wylens.

Roderik: De Verloren Redder

Roderik, de oudste zoon, was als een lichtstraal in donkere tijden. Vanaf jonge leeftijd voelde hij het gewicht van de verantwoordelijkheid die op zijn schouders rustte. De mijnen hadden de familie groot gemaakt, maar het was duidelijk dat de bronnen uitgeput raakten. Zijn vader had had geprobeerd om het tij te keren, maar was daar niet in geslaagd. Dat hun oom Jozef daarnaast ook een groot verkwister was, hielp ook niet mee.

Hij kwam vaak naar de dorpen rondom het kasteel, sprak met de mijnwerkers en boeren, zoekend naar een oplossing. De mensen hielden van hem om zijn oprechtheid en toewijding. Hij werkte aan plannen om de mijnen te moderniseren, te zoeken naar nieuwe plekken om te delven, en misschien zelfs het familiebedrijf te diversifiëren. Maar hoe hard hij ook probeerde, de grond gaf geen kostbare mineralen meer prijs.

Toch bleef Roderik geloven dat hij het tij kon keren. Hij was een geboren leider, en het volk was bereid om hem te volgen, zelfs in moeilijke tijden. Zijn bezoeken aan de dorpen werden hoogtepunten in het harde leven van de arbeiders. Hij beloofde hoop, en hoewel de aders opgedroogd waren, leek er iets in zijn aanwezigheid dat het volk kalmeerde.

Maar het lot had andere plannen. Op een stormachtige nacht, tijdens een inspectie van de oude mijnschachten, verdween Roderik onder mysterieuze omstandigheden. Zijn lichaam werd dagen later gevonden in een diep, verlaten deel van de mijn, gebroken en levenloos. De officiële verklaring was een ongeluk, een val in een instortende schacht. Maar de mijnwerkers fluisterden onderling over iets veel sinisters. Sommigen beweerden dat hij was getroffen door de eeuwenoude vloek van de Van der Wylens.

Na zijn dood was het alsof een sluier van wanhoop over de streek viel. Het volk was in rouw, en de hoop die ze hadden gekoesterd door Roderiks beloften, verdween met zijn laatste adem. De mijnen kwamen volledig tot stilstand en de familie Van der Wylen leek gedoemd te zijn.

Pieter: De Zoektocht naar het Ongeluk

Waar Roderik het familiebedrijf probeerde te redden door middel van innovatie en leiderschap, volgde zijn jongere broer Pieter een heel ander pad. Pieter was altijd een raadsel geweest. Hij bracht zijn dagen door in het duistere archief van het kasteel, waar hij oude manuscripten en dagboeken van zijn voorouders bestudeerde. Hij was ervan overtuigd dat de ondergang van de Van der Wylens geen kwestie van pech of slecht beheer was, maar het werk van een eeuwenoude vloek.

Pieter, hoewel nooit geliefd bij het volk zoals Roderik, verdiepte zich obsessief in dit verhaal. Hij geloofde dat de enige manier om de familie te redden was door de vloek op te heffen. Hij liet zijn taken als hoofd van het familiebedrijf grotendeels liggen en stak al zijn tijd in het bestuderen van alchemie, oude rituelen en vergeten kennis. Hij weigerde te accepteren dat de neergang van de familie simpelweg het gevolg was van uitputting van natuurlijke bronnen.

Zijn excentrieke gedrag en gebrek aan interesse in de dagelijkse gang van zaken van het bedrijf zorgden ervoor dat het volk zich van hem afkeerde. Waar ze Roderik zagen als een held, beschouwden ze Pieter als een vreemde eenling die zijn verantwoordelijkheid ontweek. Het bedrijf brokkelde verder af, arbeiders werden ontslagen, en er ontstond armoede in de streek.

De Opstand en Het Einde

Twee jaar nadat Roderik was overleden was de situatie onhoudbaar geworden. De mijnen waren volledig stilgelegd, er was geen werk meer voor de dorpsbewoners, en de armoede verspreidde zich als een ziekte. De eens zo trotse familie Van der Wylen was verworpen tot een schim van wat het ooit was. Het volk begon te morren.

Het begon met geruchten. Pieter had geen enkel plan om het bedrijf te redden, en sommige dorpsbewoners fluisterden zelfs dat hij bezig was met duistere rituelen in de kelder van het kasteel. De vrouwen die in het fort diende vertelde verhalen dat Pieter dagen aan een stuk gebogen over boeken zat, zijn bril ver op zijn neus geschoven. De bevolking vroeg meermaals om hulp, maar vanuit het fort kwam geen helpende hand. De angst en woede die zich jarenlang hadden opgestapeld, vonden uiteindelijk hun uitweg in een opstand.

Op een koude, gure ochtend trok een woedende menigte vanuit het dorp naar het kasteel. Pieter, die zich zoals gewoonlijk had teruggetrokken in zijn kamer om oude boeken te bestuderen, was totaal niet voorbereid op wat zou komen. De menigte sloeg de poorten in, plunderde het fort en drong uiteindelijk door tot de vertrekken van het kasteel, waar ze Pieter vonden. De woede van het volk was te groot. Ze namen Pieter mee en midden op het plein kreeg hij te midden van de woedende boeren een strop om zijn nek. Zijn laatste woorden galmenden over het middenplein: "Dwazen, ik ben zo dicht bij. De vloek, ik kan hem breken. Ik kan jullie allemaal redden". Maar de bevolking was razen en Pieter werd gelyncht, zijn lichaam achtergelaten op het stenen plein. Het kasteel, dat generaties lang het symbool van macht en rijkdom was geweest, werden deels verlaten. De torens, die ooit zo hoog en trots boven de bomen uit torenden, stonden nu als stille getuigen.

De Vloek van de Van der Wylens

De familie Van der Wylen was niet langer. Wat ooit begon als een dynastie die de grondstoffen van de aarde beheerste, eindigde in as en bloed. Sommigen in het dorp geloofden nog steeds dat de vloek waar Pieter zo geobsedeerd door was, de oorzaak was van de ondergang van de familie. Anderen geloofden dat het simpelweg het lot was, en dat de leegte van de mijnen onvermijdelijk was.

Maar in de donkere gangen van het verwoeste kasteel, waar de wind hilde door de gebroken ramen, bleef één vraag onbeantwoord: was het echt de vloek die de Van der Wylens had vernietigd, of waren het hun eigen daden die hen uiteindelijk ten val brachten?

Wat is precies gebeurd met Roderik in de mijn. Was het een ongeluk of was er iets duisterders aan de hand?

En wat bedoelde Pieter nu met zijn laatste woorden? De werkkamer van Pieter is nooit geopend, de deur vergrendeld en niet te openen vanaf de buitenkant. Wat zou Pieter in de werkkamer hebben gevonden, wat hem zo obsessief had gemaakt.

De bergen bleven stil, en het rijk van de Van der Wylens verdween in de nevel van de geschiedenis.

Voor Leander

Leander weet dat bij de opstand zo'n 80 jaar geleden de laatste levende van der Wylen (Pieter) is opgehangen door de Oberingers uit de omgeving. Dit schijnt gedaan te zijn omdat er armoede heerste en er geruchten gingen dat Pieter met duister magie in de weer was.

De Stamvader van de familie van Jan van der Wylen, getrouwd met Margreet. Volgens de verhalen was Jan een hardwerkende man met een hart van goud en genoot veel aanzien van in de buurt. Hij heeft de eerste Kopermijn in de buurt tot een winstgevend bedrijf gemaakt en heeft voor voorspoed in de regio gezorgd. Hij had 3 zonen.

Bastaarden waren niet vreemd in de familie. Er waren meerdere buitenechtelijke kinderen bij verschillende generaties. Dit was niet heel vreemd en de bastaard kinderen namen dan vaak de achternaam 'Van der Lywen' aan.

Er rust een vloek op alle bloedverwanten van de familie van der Wylen. Deze raakt dus ook alle van der Lywen's. Er is niet veel bekend over de vloek precies (want het klinkt magisch en bovennatuurlijk een daar doen Oberingers het niet zo goed op), maar de meisjes met Van der Wylen bloed sterven allemaal jong (voor het 3de levensjaar). Waar de vloek precies van daan komt is niet bekend (je mag hier lekker zelf geruchten verzinnen als je wilt).

Een paar andere familie leden die je kent.

- Jannes van Wylen, kleinzoon van Jan. Staat na Jan het meest positief in de verhalen. Heeft het mijnbouw bedrijf terug naar grotere hoogtes gestuurd na een moeilijke tijd.
- Pieter van der Wylen. De laatste Van der Wylen.
- Josephine van der Wylen - Verweij. Bekend om haar kook en bakkunsten. Er worden onder Oberingers nu nog recepten van haar gedeeld.